

Zon

PETER VERHELST BIJ DE BEZIGE BIJ

Koor (gedichten, 2017)

Voor het vergeten (roman, 2018)

PETER VERHELST

Zon

GEDICHTEN

2019 DE BEZIGE BIJ AMSTERDAM

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een werkbeurs van Literatuur Vlaanderen.

Copyright © 2019 Peter Verhelst
Omslagontwerp Moker Ontwerp
Vormgeving binnenwerk Aard Bakker, Amsterdam
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 031 6770 1
NUR 306

debezigebij.nl

Sun arise!

Sun a-rising. Ease. Easy oh.

Als ik in het donker wacht
houd ik een zakdoek aan mijn mond
om mij ervan te vergewissen dat ik bloed
want enkel wie kan bloeden kan ook dromen.

Ik druk het doekje zachtjes aan. Voor wie
heb ik me mooi gemaakt alsof ik ja heb willen zeggen
op een vraag die niemand heeft gesteld. De wereld
is een gat dat leger wordt naarmate het zich vult met lichamen.

In het duister trilt een telefoon vergeefs.
Hoeveel levens sta ik hier al, handen
in mijn jaszakken, gesloten ogen. Mijn jas druipt
trager nog dan olie van me af.

Nooit voorheen was ik zo naakt, dat denk ik
achterover buigend, zakdoek klevend op mijn lippen. Nooit zo wijd.
Achterover tot mijn hoofd tussen mijn knieën opduikt en we eindelijk
elkaar aankijken, alsof we elkaar willen beademen.

Verblindend licht. Zoveel verlangen – gegil van meeuwen.

Marines

ZWARTE MARINE

We wreven dikke strepen duister door onze haren en trokken ze stijf omhoog.
Zo schreden we door de stad, langpotige, zwarte dieren met messcherpe kam.
Iemand hurkte boven een plas om het duister op te zuigen.

Soms waren we jongen, soms meisje.

Juichend renden we de trap op,
stonden voorovergebogen met ellebogen op de knieën
te hijgen op het dak, hesen ons op
de reling, gehurkt, tegen de wind in
kwamen we overeind, spreidden de armen
om de wereld te redden.

De wolken boven de nachtelijke zee,
uit viltlagen samengestelde stilte.

Er moet toch iemand zijn
die ons op het dak zag staan.

ZWARTE MARINE 2

We zaten op het dak met de tongpunt aan het duister te pulken,
beten ons zachtjes vast, likten het open, kauwden ons door het vorkbeen,
het ravenbeksbeen, de wervels van het duister.

Met een hoornige snavel tussen de lippen sprongen we op en neer, klapwiekend
tot we volgezogen de trap af de kamer in waggelden,
de een met armen om de buik de ander op handen en knieën
met het hoofd in de groeiende vlek.

We smeerden die met handen en haren en wangen
over vloer, muren en plafond,
knipten een aansteker aan, zagen onszelf weerkaatst in het raam,
onherkenbaar zilverig onze ogen.

We lagen over elkaar heen
tot het niet langer duidelijk was wiens hand wiens mond
been schouderblad geslacht. Een vinger
roerde in de vlek, tekende een bril om onze ogen
tegen de nachtzon in te laten kijken.

ZWARTE MARINE 3

We verlieten het huis
om snel dingen van het strand te slepen
voor een feesttafel – mat geslepen glaswerk,
porselein, messen – om dingen uit elkaar te halen
en toe te kijken (we zaten tegenover elkaar)
hoe ze zwak ademend ophielden te bewegen
(we ademden hun adem in)

waarna we naar bed gingen
met open ogen. Verstrengeld in het donker
tot wij niet langer bewogen.

Wat zou onze adem inademen
terwijl we sliepen? Zou het ooit van ons houden?

ZWARTE MARINE 4

We zouden dansen.

Zingend rolden we over de straatstenen tot het duister
tussen de voegen opspoot als olie, fluwelig warm.

We lagen met open mond te kijken naar de kleurenwemeling in die vlek
op het strand.

Iemand stond voorovergebogen angst
als een ingewand uit zijn buik te persen.

Iemand kwam half op me liggen, wreef zich tegen mijn heupbeen
alsof ik hem aan zijn haren uit zijn vel schudde,
dat was ons dansen.

We hadden nog niemand zien sterven toen.